
FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD
FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 TAONG GULANG

THE FAMILY · 11

Isang anak na hinirang na direktor sa edad na tatlumpu't tatlo, isang inang lumuluha, at ang mga litrato ng gondola na minsang kinunan ng kanyang ama sa Calabria.

Malugod kang tinatanggap ng Gillettenarrative. Hindi mo pa alam kung gaano ka kasuwerte — may matatanggap ka, at walang humingi sa iyo ng anumang kapalit. Pumapasok ka na ngayon sa aking mundo, sapat ang lapit para mahipo mo ang talim. Ngunit hindi ako nagbebenta ng mga talim. Ang talim na iyon ay sa aking ina lamang. Pagkatapos nito, hindi ka na magiging tulad ng dati. Hahanapin mo na ang susunod. Sa ngayon, magsimula ka rito. Namnamin mo ang iyong sandali.

Si Elisabetta, ang huli kong asawa—hindi, ang totoo, ang nag-iisa kong asawa hanggang sa araw na ito, Oktubre 9, 2026—ay pumasok sa aking silid na humahagulgol at nakapagsabi sa pagitan ng mga hikbi:

"Naantig ako."

Pagkatapos ay nagsimula siyang umiyak.

Nag-alala ako na may masamang nangyari. Baka natuklasan niya ang isa sa mga hindi ko pa natatapos na proyekto. O may nag-doorbell, nagsabing Frega ang apelyido niya, at humiling na makita ang kanyang ama.

Mabuti na lang, hindi ang alinman sa dalawa.

Ha ha ha.

Nakatanggap siya ng tawag mula sa aming anak na si Vincenzo, na, sa murang edad na tatlumpu't tatlo, ay hinirang na direktor ng isa sa pinakamalalaking hypermarket ng isang tanyag na Alemang retail chain sa Hilagang Italya.

At marami nang sinasabi iyon tungkol sa kung sino siya.

Ang kanyang pangalan ang naglantad ng lahat.

Gaya ng kanyang lolo, ang unang Italyanong LALAKING GILLETTE.

Isang taong hindi mo aasahang umiiral.

Gusto kong malaman kung paano niya ito nagawa, kaya hinukay ko ang mga detalyeng maibibigay ng kanyang ina.

Sinabi niya sa akin na, sa sarili niyang pagkukusa lamang, bumuo siya ng serye ng mga proyekto at iniharap ang mga pabalat ng mga ito sa pangkat ng pamunuang pangkomersyo sa Italya, kumpleto sa mga litrato ng LAYOUT NG GONDOLA.

Naiwan niyang nakatulala ang lahat ng nasa silid—at ang sinumang kakumpitensiya.

Wala pang nakagawa nito kailanman.

Nagsisimula nang mabuksan ang kanyang tadhana.

Siya ang una sa Europa.

Naisip ko na ako rin, sa edad na dalawampu't walo, ay bumuo ng katulad na proyekto sa GILLETTE ITALIA. Iniharap ko sa Italyanong Board ang mga litrato ng mga gondola sa 350 supermarket sa buong Calabria, na ginawa kasama ng aking merchandising team na puro babae.

Ipinakita ng mga litrato ang tradisyonal na LAYOUT ng display katabi ng ikalawang paglalagay ng produkto, na direktang pinakiusapan sa may-ari ng bawat tindahan.

Sinasabi ko sa mga may-ari na makikita ang kanilang supermarket sa buong mundo, magsisimula sa Milan at hahantong sa Boston.

Walang lalaking taga-Calabria ang kailanman makatatanggi sa isang babae.

At kahit ngayon, sa edad na animnapu't isa, maaari ko lamang itong patunayan.

Hindi ako kailanman nakatiyak na talagang makikita sa buong mundo ang mga litratong iyon.

Ngunit nagawa ko ang aking trabaho.

Ang magbenta ng hindi kailanman mabibili ng sinuman:

isang pag-asa.

Ngunit **hindi kailanman isang pangako.**

Kumbinsido ako na si Lolo Vincenzo, nasaan man siya, ay nakatingin sa akin at sa kanyang apo, at tiyak na sasabihin niya:

"Ayos, mga bata. Tapos ang trabaho."

Ang pinakamahinang ngiti.

At pagkatapos:

"Ngayon, balik sa trabaho. Itabi ang noir para sa Sabado't Linggo —pero laging pagkatapos ng pamilya."

Ferdinando